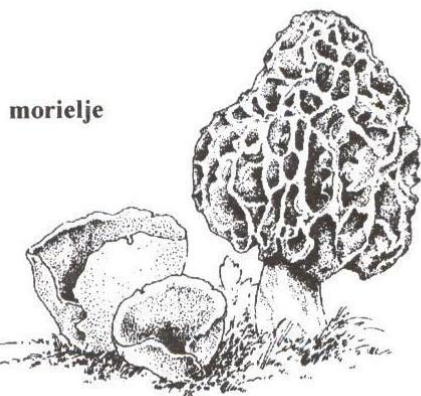

De bedoeling is, dat deze gebiedjes een maal per maand tijdens de maanden juli t/m november worden bezocht en geïnventariseerd worden. De gegevens worden op speciale formulieren ingevuld en aan het begin van het volgende jaar aan de Mycologische Vereniging toegezonden. Degenen, die aan dit onderzoek deelnemen kunnen beschikken over een zeer goed verzorgde determinatiegids met prachtige afbeeldingen in kleur.

morielje

In principe willen alle aanwezigen aan dit onderzoek meedoen en er wordt afgesproken, dat zij gezamenlijk eind juli a.s. aan de uitgezochte vlakken een bezoek zullen brengen.

Aan de betreffende terreineigenaren moet nog toestemming worden gevraagd om dit onderzoek uit te voeren, maar dat zal Kees Verweij voor zijn rekening nemen. Verder zal hij nog de benodigde formulieren opvragen.

Verder wil de Zuid-Hollandse afdeling van de Mycologische Vereniging in het najaar graag een bezoek aan Noordwijk brengen. Wellicht, dat men dan in het Jan Verwey Natuurcentrum tezamen kan komen en vandaar uit op pad kan gaan. Aan het einde van deze toelichting wordt gevraagd of men ook een of meer gebieden kan inventariseren, bijvoorbeeld tijdens een speciale excursie. Deze werkwijze wordt ook door de Mycologische Vereniging gevolgd. Gedacht kan worden aan een terrein in de Coepelduinen en aan een terrein in het binnenduinrandgebied. Tot slot wordt aandacht gevraagd voor het oefenen in het determineren van paddestoelen. Er is bijvoorbeeld in Wassenaar een heel actieve groep en wellicht kan daar eens een bezoek gebracht worden of we kunnen misschien een of meer leden van deze groep uitnodigen.

Na de pauze laat Kees Verweij een aantal paddestoelenopnamen zien, die hij tijdens een excursie van de KNNV in de oostelijke Ardennen in België heeft gemaakt. Hierna toont hij nog enkele bijzondere paddestoelen uit de Coepelduinen.

Tot slot toont Edwin Maassen een aantal opnamen, die hij heeft gemaakt tijdens een speciaal werkweekend van de Nederlandse Mycologische Vereniging.

Hierna wordt deze avond gesloten onder dankzegging voor de getoonde belangstelling.

Kees Verweij

EERST VUT EN DAN IERLAND - II

Donderdag 20 mei 1999 8 uur 30 km ten zuiden van Cork aan de kust.

De caravan staat zo ongeveer op het smalste deel van het schiereiland 'Old Head of Kinsale'. Het is er pakweg 80 meter breed en het ligt ongeveer 100 meter boven de Celtic Sea die we naar beide zijden kunnen overzien. Vóór ons de lange dunne rotsvinger met toegangshek en portiershuisje. Het hek staat zeer uitnodigend open en het huisje is zeer uitnodigend leeg. Erachter glooiende velden, gemillimeterd gras met een tint groen die je in Ierland alleen op golfterreinen vindt. De gedachte dat een dozijn mollen hier prachtig werk kan verrichten is niet netjes, maar is er wel! We gaan dan ook niet naar 'binnen' voor het gras maar in de verwachting nog veel meer van de steile wanden te zullen zien als vanaf onze staanplaats. We wandelen 3 kilometer om het lighthouse op de uiterste punt te

bereiken. Hier geen steile wanden maar een langzaam aflopende rotskust waar we in geen enkel struikje wèl 1 Fitis en 1 Roodborst aantreffen!

De golfterreinen zijn niet helemaal leeg. We tellen 30 Scholeksters en 18 Alpenkraaien. Om daarvoor zo'n prachtig stuk natuur..... Nee, laat maar.

Van een, naar zijn verkeerd geslagen balletje zoekende, Ier krijgen we ongevraagd de hele geschiedenis van de vuurtoren te horen. In 1853 daar gebouwd, wordt het sinds een paar jaar automatisch bediend. Met toch nog een interessant detail: van hieruit volgde men het zinken van het Engelse passagiersschip de 'Lusitania' die met hoofdzakelijk vrouwen en kinderen op weg was naar Canada. Het zou de geschiedenis ingaan als het eerste Engelse schip dat in de Eerste Wereldoorlog op 7 mei 1915 door de Duitsers werd getorpedeerd.

Bij het passeren van het portiershuisje hebben we wél vriendelijk naar binnen gewuifd en géén 4 Ierse ponden betaald.

De Alpenkraaien kuierden nu om de caravan.

Na de koffie nemen we weer positie in bij de steile wanden die we van hieruit het best kunnen overzien, weten we nu.

Wolken Drieteenmeeuwen vliegen van en naar richels waar al wolken Drieteenmeeuwen verblijven. Het 'kitty-wiek, kittiwiek' overstemt alle

vliegvermogen. De vogels die de laagste richels bezetten moeten hun uiterste best doen bij het afvliegen niet in het zeewater te verdwijnen. Bij de meesten lukt dat vaak ook maar net. Regelmatig blijken echter de berekeningen niet te kloppen en plonzen ze in een golf. Grappig is dan dat ze hun vlucht zonder onderbreking onder water voortzetten en met dezelfde vleugelbeweging hun weg vervolgen.

Verder weg in zee blijven Jan van Genten, Noordse Stormvogels en Pijlstormvogels voorbijtrekken. Kortom een plek om dagen te verblijven, maar Ierland is groot zelfs voor 8 weken vakantie.

Via Galantere, klein, kleurig in een schilderachtige baai, bereiken we Castle Toewensend. De hoofdstraat loopt zo steil omlaag dat je er met gemak een springschans van kunt maken.

We laten de auto en caravan 'boven' staan en dalen af naar het centrum. In wat ze daar beweren, de oudste Ierse pub drinken we koffie en eten heerlijke scones met marmelade, op onze handen gekeken door fraai uit hout gesneden bebaarde Ierse figuren, onder een laag plafond gedragen door zware kromme houten balken.

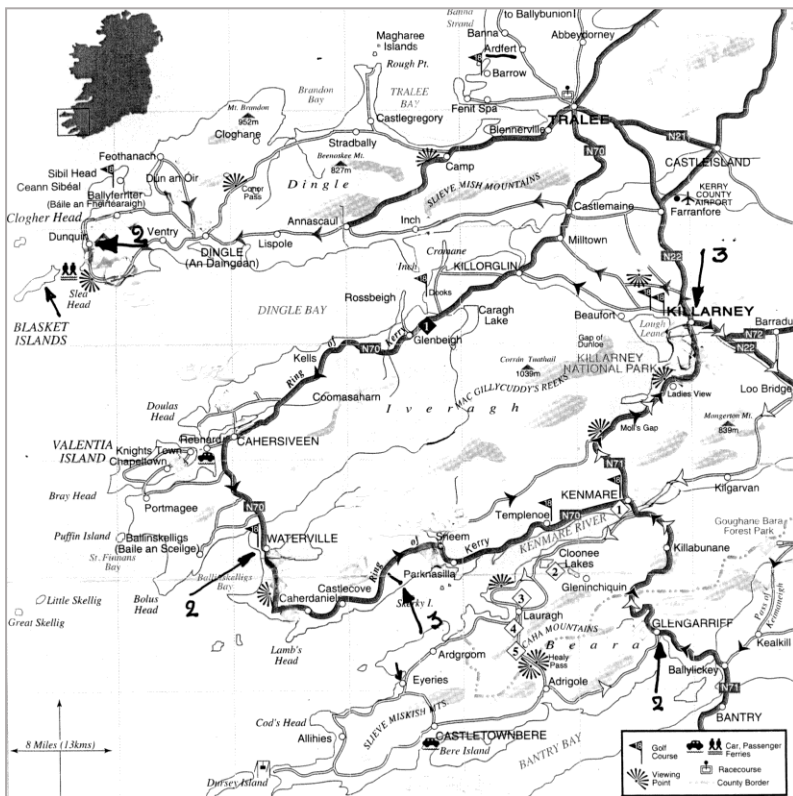
Op het laagste punt van het dorp loopt de straat uit in een klein haventje met wat kleurige vissersbootjes. Het is ongetwijfeld vanuit zee bereikbaar maar ligt geheel in de luwte van de landtong aan de overkant.

Van een oude houten vissersboot, die op het strandje werd gezet, zijn de wanden deels vergaan en steken spanten als ribben van een skelet omhoog. Het geheel lijkt er door de hand van een kunstenaar te zijn aangebracht en besef je ineens dat met dit tempo nog niet de helft van Ierland valt te ontdekken.

We naderen in het zuidwesten de drie schiereilanden Beara, Iveragh en Dingle deels in het graafschap Cork en deels in Kerry. Ze vormen samen één van de grootste toeristentrekpleisters.

Vlakbij het plaatsje Glengarriff op Beara vinden we een kleine camping met een zeer makke Roodborst, Vink en Merel.

Hier vandaan verkennen we de omgeving en dan blijkt het gebied behoorlijk bergachtig te zijn met toppen tot 700 meter. De doorgaande wegen zijn over het algemeen smal en bedenkelijk slecht. Wanneer je daar vanaf dwaalt wordt het zelfs link: kronkelend, onoverzichtelijk door hoge heggen en gaten als echoputten. Maar het voert ons wel door een schitterend landschap. Steile wanden van gepluimd gesteente afgewisseld door verborgen

andere geluiden.

Komen meeuwen in het algemeen door geluid en voorkomen soms wat onsympathiek over, dan vergeet je dat bij de Drieteenmeeuw. Mooi rond kopje, donkere ogen, gele snavel, zwarte pootjes en dat bekende geluid maken er juist een lief meeuwtje van. Het zijn echte kolonievogels die afzonderlijke delen van de wanden innemen buiten de richels die door Alken en Zeekoeten zijn bezet. Alle broedplaatsen zijn van ver herkenbaar aan de witte poepranden en -plekken.

Alken en Zeekoeten, die uitrusten op kleine rotseilandjes, lijken net oude mannetjes die met elkaar keuvelen over de laatste nieuwtjes.... o.k. o.k. net Vutters dan. Een aantal Zilvermeeuwen ontdekt ineens hoe leuk het is deze Vutters te pesten door er laag overheen te vliegen, met als gevolg lege eilandjes en een volle zee. Ze moeten toch al zoveel moeite doen om eruit te komen. Een gedrongen lijf en smalle vleugeltjes verleent weinig

dalen met overal resten van kleinschalig turfsteken uit vroeger en recent verleden. Velden gele Gaspeldoorn, rozerode Rododendron, witte Veenpluis en langs de wegen en weggetjes metershoge fuchsiastruiken in bloei.

Op de Healy Pass (maar 330 m!) raken we over de grens van Cork naar Kerry aan de noordkant van het schiereiland. Over de Kenmare River zien we in de verte Iveragh liggen. We rijden nu op de kustweg die 'Ring of Beara' wordt genoemd. Het plaatsje Eyeries is even uitstappen waard. Zien we in dit deel van Ierland regelmatig huisjes in frisse kleuren gesaust, in Eyeries lusten ze er wel pap van. Knal hemelsblauw naast hard gaspeldoorngeel, diep rododendronroze gevolgd door Iers golfbaangroen en daarachter intens fuchsiapears! Het doet aanvankelijk zeer aan de ogen maar voor je het eind van de dorpsstraat bereikt, ben je er aan gewend en ga je het bijna mooi vinden.

In het plaatsje Castletown-Bearhaven liggen vissersboten met dito kleuren en stormt je van een hardturkooise gekalkte gevel een immense 17e eeuwse postwagen tegemoet.

De mogelijkheid om voor 10 pond met de boot dolfijnen te bekijken, plaatsen we in de agenda.

Bij 'thuiskomst' zit de Roodborst op de buitenstoel, de Vink op en de Merel onder de tafel.

Die avond maken we kennis met een zeer nietig Iers fenomeen; het meivliegje. Zo groot als een speldenknop maar met honderden tegelijk marcheren ze zelfs door de kleinste gaatjes naar binnen en beginnen ons naar hartelust te beknagen. De minibekjes van de loeders blijken ware martelwerktuigen en veroorzaken venijnige steken op gezicht, tussen het haar en op de handen ondanks de middelen die we er tegen hebben aangebracht. Dat ze tegen een uur of 10 even snel vertrekken als ze kwamen, doet er niets toe. "We gaan morgen verder!"

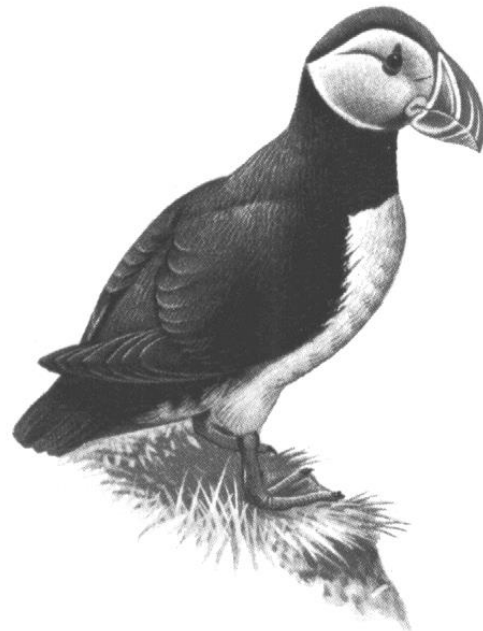
Maandag 24 mei 1999

We dwingen de Roodborst, Vink en Merel opzij te gaan, pakken de boel in en rollen van de camping om 500 meter verder te parkeren bij het bord 'overtocht naar het National Park Garinish Island.' Niet echt gepland maar even later varen we toch onder een bank vol zeehonden door op weg naar het vroegere bezit van een steenrijke Schot die hier zijn eigen subtropisch paradijsje schiep. Bomen en struiken uit alle delen van de wereld zijn er aangeplant en verlenen de bezoeker een kijkje tot ver buiten Europa. Perfect onderhouden gazons, fraaie prieeltjes met doorkijkjes naar nog meer eilandjes en in het midden het landhuis vol antieke meubels. Er bloeit nog maar weinig. Het zijn de azalea's die kleur geven aan en in het park, maar

dan in ongelooflijk veel variaties en tinten. Het geheel wordt muzikaal ondersteund door 2 Zanglijsters en 1 Vink.

Van Glengarriff volgen we de N71 noordwaarts naar Kenmare. De weg slingert tussen en door de Caha- en Barraboymountains met nauwe passages en tunnels en is zo slecht dat de inhoud van laden en kastjes over de caravanvloer rolt. Elkaar passeren geeft echter nergens problemen. De tegenliggers zijn natuurlijk grotendeels Ieren, maar iedereen zoekt mee naar de beste oplossing en knippert met lichten of zwaait met armen om bedoelingen duidelijk te maken.

Het bord 'keep left', dat om de mijl is aangebracht, duidt niet op de Ierse vergeetachtigheid maar op de eigenschap om midden op de weg te blijven rijden omdat dat het veiligste is vanwege de gaten. Na twee duiken in zo'n gat doe je als toerist dapper mee.

Papegaaiduiker

Aan de zuidzijde van Iveragh bij het plaatsje Sneem, vinden we 4 kilometer van de 'Ring of Kerry' een minuscuul haventje in de luwte van wat hogere stenen bulten, een drietal huisjes in de verte en een ruïne dichtbij. Tussen de stenen van de kademuren zoeken Boerenzwaluwen naar vliegen, in het gras er naast doet een Roodborst hetzelfde en trekt een Tapuit wurmen uit de grond (echt waar!). Het geluid wat hier doordringt is een allegaartje van klotsend water, meeuwen, Scholeksters, schapen, Winterkoning en Fitis. Kortom een prima plek voor weer een paar dagen vrij kamperen.

Iveragh ligt bezaaid met historische restanten van ringforten, Oghamstones, Clochans en ruïnes van burchten en kasteeltjes.

Voor de kust liggen vogeleilanden bij uitstek zoals de Skelligs en Puffiniland (o.a. Jan van Gent en Papegaaiduikers). Er varen bootjes heen, maar 20 pond p.p. vinden we te prijzig.

Bij de caravan terug, Rouwkwikstaart op het fietsstuur, Bontbekplevieren en Tapuiten tussen het wier in het leeggelopen haventje, de Boerenzwaluwen nog steeds op de kademuren en vanaf de 'bult' met uitzicht op Beara, 3 Zwarte Zeekoetjes.

Een Ier op gympen met werphengel heeft aan een halfuur genoeg om driekwartmeter vis uit de Kenmare River te hijsen en een oud Iers vrouwtje in snowbootes heeft meer tijd nodig om in Gallic (streektaal) haar verhaal kwijt te raken. Naar de toon en haar gezicht te oordelen bevat het alle kommer en kwel van de familie of ging het over de Ierse Sociale Voorzieningen? Het zijn de enige twee mensen die we er in vier dagen zien.

De 'Ring of Kerry' is niets anders dan een smalle kustweg om Iveragh heen en begint en eindigt in Killarney, landinwaarts. Het grote vervoer (touring-cars) rijdt uitsluitend tegen de klok in over deze route. Weten wij veel. Maar we hebben geen haast. Haast is hier slecht voor schokbrekers, voor Ieren en voor jezelf. Dolen moet je er.

In Killarney de eerste Ierse koude douche. Wat te denken van tientallen paardentaxi's om toeristen

naar idyllische plekjes te vervoeren. Killarney ligt temidden van meren, bossen en bergen met daarbij Ierlands hoogste top van 1041 meter. Gelegenheid te over voor lange wandelingen zonder al die toeristen.

Het meest noordelijke van de drie schiereilanden is Dingle. Het is er minstens even mooi maar zonder veel toeristen.

In het zuidwesten bij het plaatsje Fahan liggen 400 Clochans waarvan de meesten te herkennen zijn als steenhopen. Clochans zijn ronde huisjes van losgestapelde stenen die van de 6e tot de 8e eeuw werden gebouwd en bewoond. Bij de fraaisten staat steevast een krickemikkig keetje waarin de terreineigenaar of familie van hem een pond per persoon incasseert voor een bezoek.

Bij Slee Head slaan we de 'hoek om' en staan ineens voor één van de mooiste panorama's tot nu toe. Voor ons de aflopende intens groene helling vol muurtjes van losse stenen eindigend in de Blasket Sound. Als decor ligt op de achtergrond Great Blasket Island en nog wat kleine hoopjes. Van hieruit vaart er een bootje op en neer. Op een vlak stukje met hetzelfde uitzicht draaien we de caravanpoten uit. Morgen varen we over.

Coby en Dick Passchier.

Bijzondere plantenvondsten in de Duin- en Bollenstreek in 1999

Martien de Graaf & Jelle van Dijk

In 1994 werd een volledige lijst van de op dat moment bekende plantenvondsten in onze regio gepubliceerd in de *Flora van de Duin- en Bollenstreek*. Sindsdien zijn enkele artikelen in De Strandloper verschenen waarin nieuwe vondsten bekend werden gemaakt:

- 28^e jaargang, nr. 4 (december 1996)
- 30^e jaargang, nr. 1 (maart 1998)
- 30^e jaargang, nr. 4 (december 1998).

In dit artikel wordt deze lijn voortgezet. Niet alleen zullen soorten besproken worden die nog niet eerder in de Duin- en Bollenstreek werden aangetroffen; ook zullen nieuwe vindplaatsen van schaarse soorten worden genoemd. Dat daarbij vaak industrieterreinen en wegbermen worden genoemd, spreekt haast vanzelf. Het grondverzet op dergelijke plaatsen geeft veel zaden een kans te kiemen. Helaas hebben dergelijke groeiplaatsen meestal een kort bestaan.

Nieuw voor de Duin- en Bollenstreek

Nerfamarant – *Amaranthus blitoides*

Het voorkomen van deze plant in de AWD was al enige jaren bekend, maar in het Zuid-Hollandse deel van dit gebied werd deze soort tot nu toe nog niet aangetroffen. Op 25 september trof JvD een fraai exemplaar aan langs het pad dichtbij de tweede brug over het Oosterkanaal (blok 24-48-53). De Nerfamarant komt oorspronkelijk uit Amerika en is in de AWD vooral te vinden op open zandige plaatsen langs paden.

Muurbloem – *Erysimum cheiri*

Het aantal soorten dat vanuit tuinen in het straatmilieu verwildert, blijft nog steeds toenemen (zie ook bij Grote leeuwenbek). Overbodig te zeggen dat deze zogenaamde urbane soorten zich alleen kunnen handhaven als er niet gespoten wordt met onkruidbestrijdingsmiddelen. Deze vroegbloeiende crucifeer met grote, donkergele bloemen werd door MdG aangetroffen in Noordwijk (blokken 30-16-25, 30-17-32) en Noordwijkerhout (blok 30-17-24).